

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobkyně: **Litvínovská vzdělávací společnost, s. r. o.**, IČO: 28716515,
sídlem Višňová 666, 434 01 Most,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2021, č. j. 29264/21/5000-10612-706239,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 6. 9. 2021, č. j. 29264/21/5000-10612-706239, se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **13 200 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2021, č. j. 29264/21/5000-10612-706239, jímž byl změněn platební výměr Finančního úřadu Ústeckého kraje (dále jen „správce daně“), ze dne 21. 3. 2019, č. 26/D/2019, č. j. 280244/19/2500-31472-506173, kterým byl žalobkyni vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 312 973 Kč (dále jen „platební Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výměr 26“) a platební výměr správce daně ze dne 21. 3. 2019, č. 27/D/2019, č. j. 494951/19/2500-31472-506173, kterým byl žalobkyni vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 1 773 513 Kč (dále jen „platební výměr 27“).

2. Změna platebního výměru 26 provedená žalobou napadeným rozhodnutím spočívala ve zvýšení odvodu do státního rozpočtu na 312 996 Kč a změna platebního výměru 27 provedená žalobou napadeným rozhodnutím spočívala ve zvýšení odvodu do Národního fondu na 1 773 642 Kč.
3. Žalobkyně se současně domáhala toho, aby jí soud přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

4. V podané žalobě žalobkyně konstatovala, že v období od 1. 4. 2013 do 31. 3. 2015 realizovala Projekt ROZHLED – podpora zaměstnanosti v horských oblastech č. CZ. 1. 04/2. 1. 01/91.00278 (dále jen „Projekt“) který byl realizován v rámci Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost (dále jen „OP LZZ“) v prioritní ose 2.1 na základě Rozhodnutí č. OP LZZ/GG 2.1/91/4/00278 ze dne 7. 3. 2013 (dále jen „Rozhodnutí OP“). V průběhu implementace předmětného Projektu byly žalobkyni po průběžných kontrolách schváleny všechny průběžné zprávy i závěrečná monitorovací zpráva, a to poskytovatelem dotace, kterým bylo Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále také jen „MPSV“ nebo „poskytovatel dotace“). Žalobkyně zdůraznila, že u ní byla vykonána kontrola ze strany poskytovatele dotace na místě a to ve dnech 28. 7. až 1. 8. 2014, bez výhrad k cílovým skupinám (dále též „CS“). Další kontrola na místě proběhla u žalobkyně ve dnech 6. až 8. 4. 2016, a to ze strany Ministerstva financí (dále též „MF“), když tato kontrola zpochybnila pouze jednoho účastníka projektu. Jednalo o osobu samostatně výdělečně činnou, u zbývajících účastníků Projektu bylo shledáno vše v souladu s podmínkami dotace. Poslední kontrola proběhla u žalobkyně ze strany Evropské komise, a to dne 13. 2. 2017. Žalobkyně s výsledky kontroly nebyla nikdy seznámena, neměla možnost se k nim vyjádřit. Dne 8. 1. 2019, tedy téměř po 4 letech po ukončení Projektu, žalobkyně obdržela podle § 91 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, (dále jen „daňový řád“), oznámení o zahájení řízení o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně u peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu. Oznámení o zahájení řízení se ve své úvodní části odvolává na podnět poskytovatele dotace ze dne 27. 3. 2018 – s názvem „Předání podkladů k prošetření podezření z porušení rozpočtové kázně dle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, č. j. MPSV-2018/61132-852, ze dne 27. 3. 2018“. Zároveň bylo dne 8. 1. 2019 doručeno žalobkyni rozhodnutí správce daně ze dne 2. 1. 2019 o stanovení lhůty pro vyjádření se k důkazním prostředkům, předložení či navržení vlastních důkazních prostředků nebo sdělení skutečnosti, které mohou být pro výsledek daňového řízení rozhodné. I přes žalobkyní podané vyjádření a v něm uvedené skutečnosti, námitky, právní názory a označené důkazy byl správcem daně vydán platební výměr 26 a platební výměr 27.
5. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný nesprávně vyhodnotil její odvolací důvod proti platebnímu výměru 26 a 27, týkající se porušení práva na spravedlivý proces a porušení základních zásad daňového řízení ve vztahu k dokazování. Zejména konstatovala, že vytýkala žalovanému, že nikdy nebyla seznámena s výsledky auditu ze strany Evropské komise, který proběhl u žalobkyně dne 13. 2. 2017, že se nemohla k jeho zjištěním vyjádřit a příp. označit a předložit důkazní prostředky, či sdělit další skutečnosti, které mohly mít vliv na výsledek auditu, přestože bylo rozhodováno o jejích právech a povinnostech. Dále Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně v odvolání uvedla, že v návaznosti na poučení správce daně uvedené v oznámení o zahájení řízení využila svého práva a nahlédla do spisu vedeného v dané věci správcem daně, přičemž zjistila, že jeho obsahem je mj. dokument s označením Přezkum činnosti auditního orgánu, Finální zpráva z auditu systémů pro 2007CZ05UPO001 – OP Lidské zdroje a zaměstnanost MAPAR č. MPG307CZ0193 (dále též jen „Audit EK“ nebo „Auditní zpráva“), avšak v neúplné verzi (obsahující strany 1-7 a 13-14), ze kterého správce daně při svém závěru o porušení rozpočtové kázně žalobkyní vyšel, a na který výslovně v platebním výměru 26 a 27 odkazuje. Ve svém odvolání žalobkyně dále upozornila na skutečnost, že nejenže jí nebylo správcem daně umožněno seznámit se v ucelené verzi s Auditem EK, ale že ani správce daně se v ucelené verzi neseznámil s tímto důkazem, jak vyplývá z obsahu spisu, když uzavřel, že se chybějící stránky netýkaly žalobkyně. Žalobkyně k tomu v odvolání namítala, že v plné verzi mohly být uvedeny skutečnosti rozhodné pro dané řízení a že správcem daně uvedený závěr, že chybějící stránky se jí netýkaly, je ryze spekulativní. Žalobkyně ve svém odvolání dále konstatovala, že tím, že správce daně nezařadil tento důkaz v úplné verzi do spisového materiálu, sám jej nepožadoval a v platebních výměrech uvádí ryze spekulativní závěry ve vztahu k jeho obsahu, dále tím, že správce daně nedal žalobkyni možnost se s jeho celou verzí seznámit, vyjádřit se k němu, a tím nehodnotil tento důkaz ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazy, porušil ústavní právo žalobkyně na spravedlivý proces dané článkem 38 odst. 2 zákona č. 2/1993 Sb. Listiny základních práv a svobod (dále také jen „LZPS“) a zároveň porušil základní zásady daňového řízení, zejména § 8 odst. 1 daňového řádu.

6. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na citaci bodu 23. napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný vyjádřil ke shora uvedeným námitkám žalobkyně. Závěry žalovaného zde uvedené žalobkyně považovala za nesprávné a v rozporu s obsahem Auditů EK. Žalobkyně zejména nesouhlasila s tím, že ze strany 2 Auditů EK je zřejmé, že chybějící stránky tohoto auditu, se netýkaly Projektů žalobkyně. Opětovně zdůraznila, že celý audit obsahoval 44 stran, přičemž žalobkyně a správce daně měli možnost seznámit se pouze s částí. Ze strany 2 Auditů EK je přitom zjevné, že chybějící stránky, se mohly týkat některé ze skutečností rozhodných pro posouzení věci, tj. zda došlo či nedošlo ze strany žalobkyně k porušení rozpočtové kázně, jelikož strany 8-12 se týkaly zjištění v oblasti řízení kontroly.
7. Současně žalobkyně namítala, že byla potrestána po 4 letech od ukončení Projektu, i když postupovala přesně podle daných pravidel. Přitom to byl poskytovatel dotace, který stanovil konkrétní podmínky daného dotačního programu při jeho samotném vyhlášení nejasně a nepřesně, popř. porušil jinou ze svých povinností. Žalobkyně dále upozornila i na to, že došlo k porušení povinností na straně Úřadu práce ČR (dále také jen „ÚP“), který do Projektu vyslal osoby, u kterých dle závěrů správce daně nebyly splněny podmínky pro jejich zařazení a se kterými byla žalobkyně povinna dle Rozhodnutí OP uzavřít smlouvu o účasti v Projektu. Podle žalobkyně právě takovéto porušení mohla být ze strany Evropské komise zjištěna a mohla být obsahem zmíněného Auditů EK, se kterým bylo žalobkyni znemožněno se seznámit a ani sám správce daně se s ním neseznámil. Tento závěr žalobkyně vychází zejména z vlastního obsahu Auditů EK, kdy na straně 4 je výslovně uvedeno, že Evropská komise dospěla mj. k závěru, že veřejná podpora nebyla vždy pro projekt správně stanovena.
8. Dále žalobkyně nesouhlasila s argumentací žalovaného, že nebylo možné žalobkyni poskytnout Audit EK v ucelené verzi, neboť na přední straně auditu je v poznámkách pod bodem 1 uvedeno, že *„Finální zpráva z auditu je pro použití v rámci orgánů EU a jiných úřadů a agentur zřízených na základě Smluv členskými státy EU a orgány veřejné správy. Šíření*

na základě zásady vědět jen to nejnutnější. Dokument není určen ke zveřejnění“. Žalobkyně měla za to, že pokud správce daně na závěry z Auditu EK odkazuje a vychází z něj, jedná se o podklad pro vydání rozhodnutí, s jehož závěry měla žalobkyně právo komplexně se seznámit. Žalobkyně opětovně uvedla, že neměla možnost závěry auditu jakkoliv ovlivnit, a že jí nebylo umožněno se k jeho závěrům jakkoliv vyjádřit. Odkaz, na který žalovaný poukázal v napadeném rozhodnutí, hovoří podle žalobkyně o tom, že je určen pro použití orgánům veřejné správy, tedy i správci daně, a že správci daně nic nebránilo v tom si ho v ucelené formě vyžádat. Zákazem zveřejnění se podle žalobkyně rozumí znepřístupnění veřejnosti, nikoliv žalobkyni. Žalobkyni poté přišlo jako účelové tvrzení žalovaného, že pokud by správce daně měl Audit EK kompletní, nemohl by jej žalobkyni poskytnout s odkazem na § 52 odst. 1 daňového řádu.

9. Žalobkyně současně odkázala na znění bodu 24 a 25 napadeného rozhodnutí a konstatovala, že je jí známo, že správce daně je tím, kdo určuje, zda došlo k porušení rozpočtové kázně. Zdůraznila však, že je povinen zjistit veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečnosti, zda došlo či nedošlo k porušení rozpočtové kázně a tudíž se seznámit se závěry Auditu EK, a to zejména za situace, kdy žalobkyně postupovala přesně podle Rozhodnutí OP a neměla žádnou možnost tyto podmínky poskytnutí dotace ovlivnit.
10. V podané žalobě žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav. Správce daně rozhodl pouze na základě jím vybraných důkazů a neumožnil provedení důkazu Auditem EK v celé verzi. Žalovaný tuto namítanou vadu neodstranil, tím porušil § 3 správního řádu a čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“).
11. Žalobkyně dále upozornila na skutečnost, že již ve svém odvolání namítala matematické nesprávnosti platebních výměrů 26 a 27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal částečně tento odvolací důvod důvodným a provedl matematickou korekci platebních výměrů, avšak pro žalobkyni zcela nepřezkoumatelným způsobem.
12. Dále žalobkyně považovala za nesprávný postup správce daně při doručování platebních výměrů 26 a 27, které byly žalobkyni doručeny společně s platebními výměry 28 a 29, v jedné obálce, a to Finančním úřadem pro Ústecký kraj, oddělením kontroly zvláštních činností II se sídlem v Mostě. Podle žalobkyně se jedná o samostatná rozhodnutí, která měla být doručována zvlášť. Nadto platební výměr 27 byl vydán Finančním úřadem pro Ústecký kraj, oddělení kontroly zvláštních činností se sídlem v Ústí nad Labem. Platební výměr 27 tak byl doručován prostřednictvím jiné organizační složky správce daně a žalobkyně nepovažovala jeho doručení za řádné.
13. Žalobkyně uvedené namítala i ve svém odvolání a žalovaný se s touto námitkou nevypořádal, čímž došlo k porušení § 116 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný se v bodě 45 napadeného rozhodnutí vyjádřil pouze k věcné a místní příslušnosti Finančního úřadu pro Ústecký kraj, tu ovšem žalobkyně nezpochybňovala.
14. Žalobkyně měla za to, že žalobou napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, resp. za nesprávné označila závěry žalovaného týkající se hodnocení jejích námitek ve vztahu k podmínkám, za kterých jí byla poskytnuta dotace. K tomu žalobkyně poukázala na znění bodu 36-46 napadeného rozhodnutí a konstatovala, že s tvrzeními žalovaného tam uvedenými nesouhlasí. Žalovaný uvedl, že nebylo jeho povinností v návaznosti na žalobkyni vznesené námitky zaobírat se skutečnostmi, jaký vliv mělo na dovození porušení rozpočtové kázně správcem daně nastavení podmínek ze strany poskytovatele Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dotace. Podle žalobkyně se daňové řízení poskytovatele dotace skutečně netýkalo. Avšak je právě na poskytovateli dotace, aby nastavil přesná a jasná pravidla pro čerpání dotace a není možné v případě jejich nepřesnosti dovozovat odpovědnost žalobkyně. V souladu s konstantní rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu vycházející ze zásady *contra proferentem* je podle žalobkyně nutné nejednoznačnost a neurčitost a vzájemnou rozporuplnost dotačních podmínek posuzovat k tíži poskytovatele dotace, nikdy k tíži příjemce dotace. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Afs 142/2016-32, a konstatovala, že poskytovatel dotace v tomto případě zavázal žalobkyni v čl. 21.1. Rozhodnutí OP k plnění určité povinnosti, a to uzavřít s uchazečem o zaměstnání, zájemcem o zaměstnání nebo účastníkem pracovní rehabilitace, který je vyslán příslušnou krajskou pobočkou ÚP do aktivit grantového projektu, dohodu o účasti v grantovém projektu. Žalobkyně tuto povinnost splnila, a proto nelze dovozovat porušení rozpočtové kázně z její strany.

15. Žalobkyně souhlasila s tvrzením žalovaného, že podpisem a přijetím dotačních prostředků podmínky Rozhodnutí OP akceptovala a neměla proti nim žádné výhrady. Žalobkyně měla za to, že v projednávané věci postupovala v souladu s Rozhodnutím OP. Podle žalobkyně porušení rozpočtové kázně, které bylo dovozeno správcem daně, a které obdobně hodnotil i žalovaný, spočívá jednak v rozdílné interpretaci cílové skupiny uvedené v Rozhodnutí OP, ze které vycházela žalobkyně a ÚP, tj. že žalobkyně byla dle Rozhodnutí OP povinna uzavřít dohodu o účasti v grantovém projektu s uchazečem, kterého do projektu vyslal ÚP, a interpretaci cílové skupiny, ze které vycházel správce daně uvedené v Příloze č. 5 Přílohy č. 1 Rozhodnutí OP (tj. v Analýze potřeb cílové skupiny – pozn. soudu), a jednak v odlišné interpretaci podmínek stanovených ve vztahu k otázce trvalého bydliště a trvalého pobytu a účelu poskytnutí dotace.
16. Žalobkyně zdůraznila, že charakteristika cílové skupiny byla jasná a žalobkyně si ji vyložila stejně jako ÚP. Žalovaný cílovou skupinu definoval jako dlouhodobě nezaměstnané splňující kritérium vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání ÚP déle než 5 měsíců na počátku realizace projektu, ovšem takováto definice nemá oporu v Rozhodnutí OP. Ani ze žádosti žalobkyně o finanční podporu takováto definice nevyplývá.
17. Žalobkyně současně podotkla, že sice mohla ovlivnit obsah své žádosti o finanční podporu, avšak nikoliv vlastní Rozhodnutí OP a jeho bod 21.1. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že cílovou skupinu do aktivit projektu vyslal ÚP a dle uvedeného bodu rozhodnutí bylo povinností žalobkyně s takovým uchazečem uzavřít dohodu o účasti v grantovém projektu. Pokud tyto osoby nesplňovaly, jak žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, podmínky účasti v grantovém Projektu, bylo povinností ÚP je nevyslat, neboť žalobkyně neměla jinou možnost než ÚP vyslané osoby do projektu zařadit. Nadto, povinnost uzavřít dohodu o účasti v Projektu byla podle bodu 21.1. Rozhodnutí OP jednoznačně dána splněním podmínky - vysláním takového uchazeče ÚP a nikoliv jeho evidencí jako uchazeče o zaměstnání, jak nesprávně dovodil žalovaný v bodě 37 napadeného rozhodnutí.
18. Žalobkyně zdůraznila, že existuje několik dokumentů, které definují cílovou skupinu, v souladu s nimiž žalobkyně postupovala, a to Výzva č. 91 k předkládání grantových projektů OP LZZ - oblast podpory 2.1 (dále jen „Výzva č. 91“), Rozhodnutí OP, resp. část II. bod 21.1., část I. bod 3 a část V. bod 4 a Žádost o finanční podporu. Pokud se jedná o Analýzu potřeb cílové skupiny, tato příloha Žádosti o finanční podporu je v některých částech v rozporu s výše uvedenými dokumenty a jejich ustanoveními, a proto podle žalobkyně pro ni nebyla závazná. V této souvislosti žalobkyně zejména odkázala na znění Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

části V. bodu 4 Rozhodnutí OP, kde je uvedeno, že „*Příjemce dotace je povinen řídit se při realizaci projektu ustanoveními příloh uvedenými v části V odst. 6 Rozhodnutí, nestanoví-li toto rozhodnutí jinak*“. Jelikož Rozhodnutí OP stanovilo jinak než Analýza potřeb cílové skupiny, tj. příloha č. 5 Žádosti o finanční podporu, žalobkyně postupovala v souladu s Rozhodnutím OP a rozpočtovou kázeň neporušila.

19. Žalobkyně uvedla, že shora uvedenou námitku rozporu Analýzy potřeb cílové skupiny s Rozhodnutím OP uplatnila i v odvolání, ale žalovaný se s ní nijak nevypořádal.
20. Dále žalobkyně nesouhlasila s tím, že rozhodujícím pro příslušnost osoby k cílové skupině je den vstupu do projektu, resp. den podepsání dohody o účasti v Projektu, jak uvedl žalovaný v bodě 26 napadeného rozhodnutí. Podle žalobkyně žalovaný tento svůj závěr řádně neodůvodnil. Nadto měla žalobkyně za to, že finanční prostředky mohla čerpat již v souvislosti s informačními schůzkami na ÚP, tj. za činnost před podpisem dohody o účasti v projektu. Uvedený závěr žalovaného považovala žalobkyně za rozporný i s podporou klíčové aktivity 03 – Oslovení cílové skupiny a její vstup do projektu. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v této části považovala žalobkyně za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neuvedl, z čeho při svém závěru vycházel.
21. K závěru žalovaného, že tři osoby zařazené do Projektu neměly trvalé bydliště v definovaných odloučených obcích, žalobkyně uvedla, že s tímto závěrem souhlasí, avšak namítala, že tyto osoby měly trvalý pobyt v těchto obcích. Podle žalobkyně porušení rozpočtové kázně je nutné vykládat s ohledem na účel poskytnutí dotace a nikoliv na striktní dodržení podmínek určených v Rozhodnutí OP, což žalovaný v tomto případě neučinil. Uvedené skutečnosti žalobkyně namítala i ve svém odvolání, žalovaný se k tomu ovšem nijak nevyjádřil. Žalobkyně dále uvedla, že smyslem a účelem dotace nebylo zařadit do Projektu osoby sice s trvalým bydlištěm v odloučených obcích, které se tam ovšem nezdržují. Pokud žalobkyně definovala ve své žádosti cílovou skupinu jako osoby, které mají trvalé bydliště v odloučených obcích, neuvědomila si jako právní laik rozdíl mezi termínem trvalé bydliště a trvalý pobyt. Striktní výklad žalovaného ve vztahu k dodržení nastavených podmínek dotace považovala žalobkyně za rozporný s účelem dotace.
22. Na rozpor mezi účelem dotace a provedeným výkladem správce daně ve vztahu k trvalému bydlišti a trvalému pobytu upozornila žalobkyně již v rámci svého odvolání. Žalovaný se však tímto odvolacím důvodem nezabýval, neuvedl, proč považuje za správné striktní dodržení podmínek, i když je zcela zřejmé, že tím nebude docílen účel dotace a vynaložené prostředky nebudou sloužit danému účelu.
23. Žalobkyně dále odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to zejména na rozsudek ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/20147-39 a uvedla, že z něj mimo jiné vyplývá, že jakékoliv porušení povinnosti související s poskytnutím dotace ještě bez dalšího nepředstavuje neoprávněné použití prostředků dotace, které musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu, přičemž při hodnocení tohoto porušení je třeba vždy přihlížet k účelu dotace a smyslu právní úpravy poskytování dotací z veřejných rozpočtů. Žalobkyně vytýkala správci daně jeho extenzivní výklad § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, neboť nezohlednil skutečnost, že účel poskytnutí veřejných prostředků byl naplněn. Žalobkyně měla za to, že v jejím případě bylo jednoznačně účelu a smyslu dotace dosaženo. Došlo ke zvýšení zaměstnanosti nezaměstnaných osob nebo osob ohrožených na trhu práce efektivním a cíleným využitím nástrojů a opatření aktivní politiky zaměstnanosti. Vynaložené finanční prostředky byly použity na podporu zaměstnanosti v horských oblastech. Účel dotace byl naplněn a peněžní prostředky nebyly použity

neoprávněně, žalobkyně neporušila rozpočtovou kázeň ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) o rozpočtových pravidlech. Tuto námitku žalobkyně vznesla i ve svém odvolání, avšak žalovaný se jí nezabýval, nezkoumal, zda bylo cíle dotace dosaženo. Absence tohoto hodnocení poté vedla k nesprávným závěrům žalovaného.

24. Jako věcně nesprávný žalobkyně označila závěr žalovaného ve vztahu ke způsobu vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně, které správce daně provedl ze základu poskytnuté dotace, když takováto výše dotace nebyla žalobkyni nikdy vyplacena. Žalobkyně trvala na tom, že případný odvod měl být vyměřen ze skutečně proplacené dotace a poukázala na znění zákona o rozpočtových pravidlech účinné ke dni 19. 2. 2015, resp. na jeho jednotlivá ustanovení, a to § 14 odst. 6 a § 44a odst. 4 písm. b). Vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně ze základu schválené dotace vede podle žalobkyně k navýšení hodnoty horní hranice procentuálního odvodu a postihlo tak žalobkyni tvrději než bylo smyslem zákonného zakotvení takové sankce a je v rozporu se zásadou spravedlnosti. V případě žalobkyně je postup o to tvrdší, když k naplnění míry indikátorů, jak dovodil správce daně, došlo ze 73,43 %, tj. těsně pod mezní hranici 75 %, přičemž při naplnění monitorovacího indikátoru nad tuto hranici není pro příjemce stanoven poskytovatelem žádný odvod.
25. Žalobkyně se neztotožnila ani se závěrem žalovaného ve vztahu ke klíčové aktivitě 06 (tj. realizace poradenského programu profesních a sociálních dovedností – pozn. soudu). Žalobkyně upozorňovala žalovaného na skutečnost, že za nižší počet účastníků kurzů byla postižena jako příjemce dotace již v rámci krácení indikátorů 07.41.00 – počet podpořených osob – celkem. Žalobkyně byla tak postižena v oblasti uznatelných výdajů 2x, a to sice v rámci mezd lektorů a v rámci indikátorů, když takovýto postup není podle žalobkyně možný.
26. Žalobkyně měla dále za to, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť se žalovaný nijak nevypořádal s následujícími odvolacími námitkami. Žalobkyně v odvolání namítala, že „*správce daně neuvedl, jakou metodou došel k údaji neoprávněná cílová skupina 41,43*“. Správce daně uvedl, že tento údaj převzal z podnětu poskytovatele. Takové zdůvodnění považovala žalobkyně za nedostatečné. Nadto skutečnost, že správce daně tento údaj převzal z podnětu poskytovatele dotace, podle žalobkyně neznamená, že je správný. Žalobkyně poukázala na to, že správce daně v Platebním výměru 26 a 27 v části týkající se problematiky relevance cílové skupiny uvedl, že trvá na skutečnosti, že osob v klíčové aktivitě 02 (tj. činnost informačního a poradenského centra – pozn. soudu), bylo 70, z toho neoprávněných 29, tj. 41,43 %. Prostým přepočtem koeficientu se podle žalobkyně dojde ke koeficientu 40 %. Prostým přepočtem poměru 29/70, poté dostaneme koeficient 41,428857143 %, tudíž nižší než použil správce daně, který jej zaokrouhlil směrem nahoru, a tudíž v neprospěch žalobkyně, aniž by vysvětlil z jakého důvodu, tak učinil. Ve vztahu k použitému koeficientu považovala žalobkyně rozhodnutí správce daně za nepřezkoumatelné.
27. Dále žalobkyně podotkla, že správce daně zkrátil výdaje paušální metodou založenou na poměru neoprávněná cílová skupina/oprávněná cílová skupina, aniž by se k námitce žalobkyně zabýval skutečným časem poradce, který byl vynaložen na jednotlivce. Žalobkyně namítala, že ne každý uchazeč o zaměstnání potřeboval ten samý čas při práci s poradcem. Žalovaný se ani těmito odvolacími námitkami nezabýval.

Vyjádření žalovaného k žalobě

28. Žalovaný ve svém písemném vyjádření nesouhlasil s námitkami uplatněnými žalobkyní v podané žalobě.
29. Žalovaný předně poukázal na skutečnost, že správce daně na základě svého kontrolního zjištění dospěl k závěru, že žalobkyně zařadila do cílové skupiny Projektu, na který jí byla poskytnuta dotace MPSV, 29 osob, které nesplňovaly základní charakteristiku cílové skupiny stanovenou v Žádosti o finanční podporu, kde žalobkyně uvedla, že cílovou skupinou pro tento projekt budou fyzické osoby, které jsou vedeny v evidenci uchazečů o zaměstnání déle než 5 měsíců a zároveň mají trvalé bydliště v těchto odloučených obcích: Nová Ves v Horách, Brandov, Hora Svaté Kateřiny a Meziboří (dále jen „odloučené obce“). Žalobkyně tak v rámci cílové skupiny neoprávněně nárokovala v počtu 29 osob následující nezpůsobilé náklady v celkové výši 2 086 485,38 Kč, čímž porušila podmínku uvedenou v části II bodu 1 Rozhodnutí (dále též jako „Kontrolní zjištění č. 1“). Zároveň správce daně zjistil (dále též jen „kontrolní zjištění č. 2“), že žalobkyně nenaplnila všechny stanovené monitorovací indikátory uvedené v části 14 Žádosti o finanční podporu. Žalovaný zdůraznil, že kontrolní zjištění č. 2 není předmětem tohoto soudního řízení.
30. K námitce žalobkyně, že došlo v projednávané věci k porušení jejího práva na spravedlivý proces a základních zásad daňového řízení neprovedením důkazu Auditem EK v plné verzi, žalovaný uvedl, že ze strany 2 Auditů EK, resp. z obsahu uvedeného na této straně, je patrné, že chybějící stránky, na které žalobkyně v podané žalobě odkazuje, se netýkaly Projektu žalobkyně, ale zcela jiných projektů OP LZZ a zcela jiných příjemců peněžních prostředků, kteří s uvedeným Projektem nemají žádnou souvislost. Tito jiní příjemci dotace pouze byli v rámci téhož auditu kontrolováni (viz str. 6 a str. 7 Auditů EK). Žalovaný zdůraznil, že zjištění týkající se jiných příjemců nejsou pro řízení v řešeném případě relevantní, proto si je správce daně nevyžádal. Neudělal to i z důvodu, že na přední straně Auditů EK je v poznámkách pod čarou pod bodem 1 uvedeno, že: *„Finální zpráva z auditu je pro použití v rámci orgánů EU a jiných úřadů a agentur zřízených na základě Smluv členských států EU a orgány veřejné správy. Šíření na základě zásady vědět jen to nejnutnější. Dokument není určen ke zveřejnění“*.
31. Poskytovatel dotace tedy v rámci podnětu poskytl správci daně ty stránky Auditů EK, které se týkají pouze žalobkyně a jejího projektu a tyto byly v rámci nahlížení do spisu žalobkyni předloženy.
32. K námitce žalobkyně, že v rámci odvolacího řízení navrhla doplnění důkazních prostředků o ucelenou a úplnou verzi listiny Auditů EK, žalovaný odkázal na body 13 a 23 napadeného rozhodnutí, kde svůj závěr o nedůvodnosti provedení tohoto důkazního prostředku dostatečně odůvodnil. Za nedůvodnou považoval žalovaný i námitku žalobkyně, že nedostatečně zjistil skutkový stav a byl přesvědčen, že základní zásady správy daní ani právo žalobkyně na spravedlivý proces porušeny nebyly.
33. K námitce žalobkyně ohledně matematické nesprávnosti platebních výměrů 26 a 27 žalovaný uvedl, že náprava žalobkyní namítaných matematických chyb v předmětných platebních výměrech byla žalovaným podrobně uvedena v bodech 10 až 12 a 27 až 35 v jednotlivých tabulkách č. 2 až 10 napadeného rozhodnutí. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobkyně, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak k některým výpočtům dospěl, když se kromě jednotlivých položek uvedených v tabulkách zvlášť vyjádřil ke každé opravené číselné položce v původní i opravené výši. Námitka žalobkyně je pouze obecného charakteru, žalobkyně konkrétně nenamítá, jakým výpočtům nerozumí, nebo v čem má nesprávnost výpočtu provedená žalovaným spočívat. K celkové výši vyměřeného

odvodu za porušení rozpočtové kázně u kontrolního zjištění č. 1 se žalovaný vyjádřil pod body 49 až 51 napadeného rozhodnutí. Právě z důvodu chybného uvedení některých hodnot a matematických nesprávností, na základě kterých správce daně vypočítal celkovou výši odvodu, žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil (zvýšil) výši odvodu za porušení rozpočtové kázně.

34. K žalobkyní správci daně vytýkanému chybnému postupu při doručení platebních výměrů 26 a 27 žalovaný předně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Konkrétně na body 44 a 45. Dále uvedl, že skutečnost, že správce daně doručil žalobkyni platební výměry jednou obálkou, nepovažuje za rozpornou s daňovým řádem, a to zejména s § 101 a §109 daňového řádu. Postup správce daně žalovaný označil za hospodárný. Podle žalovaného z žádného ustanovení daňového řádu či jiného právního předpisu nevyplývá, že by rozhodnutí ve věci téhož daňového subjektu vydávaná týmž finančním úřadem musela být doručována samostatně a nemohla být správcem daně při doručování vložena do jedné obálky a doručena současně.
35. K námitkám žalobkyně týkající se věcné nesprávnosti napadeného rozhodnutí, tj. nastavení nepřesných a nejasných pravidel v Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze strany poskytovatele, žalovaný konstatoval, že to byla sama žalobkyně, kdo zpracoval na základě Výzvy č. 91 Žádost o finanční podporu z OP LZZ, jejíž přílohou je Analýza potřeb CS, v nichž sama žalobkyně vymezila předmětnou CS. V Žádosti o finanční podporu žalobkyně definovala CS jako uchazeče o zaměstnání, přičemž Výzva č. 91 výslovně uvádí, že CS pouze takto být vymezena nemůže. V části č. 2 Žádosti o finanční podporu - Identifikace projektu - žalobkyně uvedla, pro koho bude projekt realizován, a že se hodlá zaměřit na osoby, které jsou dlouhodobě nezaměstnané a mají ztíženou možnost za práci dojíždět. V části 7. žádosti - Popis projektu - dále uvedla, že prioritním cílem projektu je zvýšit kvalifikaci a zaměstnatelnost dlouhodobě nezaměstnaných, v části 9. - Cílové skupiny - žalobkyně především kvantifikuje CS a uvádí, jakým způsobem bude CS do projektu vybrána a v jaké struktuře. V Analýze potřeb žalobkyně znovu uvedla, že se bude jednat o dlouhodobě nezaměstnané, a to jak v části 1 Východiska analýzy, kde konstatovala, že: *„Cílovou skupinou projektu budou fyzické osoby, které jsou uvedeny v evidenci uchazečů o zaměstnání déle než 5 měsíců, a které zároveň mají trvalé bydliště v odloučených obcích“*. V části 6 této Analýzy potřeb - Konkrétní vymezení a podrobná charakteristika cílové skupiny k 30. 4. 2012, následně žalobkyně uvádí, že k tomuto datu je v definovaných odloučených oblastech celkem 340 dlouhodobě nezaměstnaných osob. Podle žalobkyní předložené Analýzy potřeb žalobkyně očekávala, že do projektu vstoupí 60 těchto dlouhodobě nezaměstnaných osob s trvalým bydlištěm v definovaných odloučených oblastech. Z uvedeného jasně vyplývá, že žalobkyně v žádosti o poskytnutí dotace, její povinné příloze (Analýze potřeb) nejen kvantifikovala, ale i kvalifikovala CS jako dlouhodobě nezaměstnané s trvalým bydlištěm v konkrétních odloučených obcích. Oba tyto dokumenty zpracovávala žalobkyně sama v rámci podávané žádosti. Na podkladě těchto dokumentů rozhodl poskytovatel o poskytnutí dotace na realizaci projektu a vydal rozhodnutí o poskytnutí dotace. Žalobkyně svým podpisem *„Prohlášení příjemce dotace“* ze dne 8. 3. 2013 prohlásila, že byla seznámena s Rozhodnutím OP a vyslovila s ním svůj souhlas a zavázala se k jeho plnění a ke splnění stanovených podmínek.
36. Dotační podmínky tak byly podle žalovaného poskytovatelem nastaveny přesně a jasně.
37. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že si Výzva č. 91, Žádost o finanční podporu, Analýza potřeb a Rozhodnutí OP vzájemně odporují, neboť jednotlivé dokumenty na sebe navzájem navazují.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

38. V žádosti o poskytnutí dotace žalobkyně jasně definovala, že projekt bude realizován pro „obyvatele z odloučených horských obcí okresu Most..., které jsou charakteristické komplikovaným dojížděním za prací. Uvedla, že se „hodlá zaměřit na osoby, které jsou dlouhodobě nezaměstnané a mají ztíženou možnost za prací dojíždět“. Definovaný obsah projektu žalobkyně dále upřesnila v Analýze potřeb, která je jeho povinnou přílohou. Žalobkyně si tak sama stanovila charakteristiku CS, na kterou se hodlá zaměřit a tu měly tvořit fyzické osoby, které jsou vedeny v evidenci uchazečů o zaměstnání Úřadu práce déle než 5 měsíců, a které mají zároveň trvalé bydliště v odloučených obcích, přičemž osoba z CS musí splnit obě charakteristiky současně. Poskytovatel dotace neměl důvod nově charakteristiku CS uvádět v Rozhodnutí OP, neboť žádost o poskytnutí dotace, jejíž nedílnou součástí je příloha Analýza potřeb, již CS projektu definuje. Žalovaný zdůraznil, že poskytovatel dotace poskytl dotační prostředky na základě hodnocení žádosti žalobkyně a její přílohy Analýzy potřeb právě na CS, která byla definována žalobkyní v těchto dokumentech. Je tedy nutné, aby CS tuto charakteristiku splňovala.
39. Žalovaný dále konstatoval, že nerozporuje skutečnost, že žalobkyně, coby příjemce dotace je oprávněna v žádosti o platbu požadovat uhrazení způsobilých výdajů, které vznikly v období mezi datem zahájení a datem ukončení realizace projektu, přičemž datum podpisu právního aktu (viz dohody o účasti v projektu) může následovat po dni zahájení realizace projektu uvedeném v Rozhodnutí OP (viz bod 5.2.1. Rozhodnutí). Tato skutečnost tak není v rozporu se závěrem žalovaného v bodě 37 napadeného rozhodnutí, že rozhodujícím pro příslušnost osoby k CS je den vstupu do projektu, resp. den podepsání dohody o účasti v projektu. Od této chvíle totiž na tuto osobu začne příjemce dotace čerpat a vynakládat dotační prostředky. Pokud však daná osoba tuto charakteristiku při vstupu do projektu nesplňuje, jsou dotační prostředky vynakládány na jinou osobu než na tu, kterou žalobkyně v žádosti specifikuje, což je v rozporu s rozhodnutím o poskytnutí dotace a vede k nezpůsobilosti vynaložených výdajů na ni. Toto tvrzení žalovaného není v rozporu ani s Žádostí o finanční podporu, jak uvádí žalobkyně.
40. Žalovaný zdůraznil, že souhlasí s žalobkyní, že byla povinna zařadit do projektu uchazeče o zaměstnání, který byl vyslán ÚP, jelikož všechny osoby toto doporučení skutečně měly. K tomu žalovaný poukázal na část 9 žádosti žalobkyně - Cílové skupiny, kde je uvedeno, že ÚP provede předvýběr vhodné CS pro vstup do projektu. Žalobkyně poté osloví zástupce CS a vybere vhodné zástupce v počtu 60 osob. Z uvedeného ovšem podle žalovaného plyne, že žalobkyně byla tím, kdo osoby do projektu zařazoval a ověřoval jejich shodu se základní charakteristikou, kterou si sama nastavila, nikoliv ÚP. Bylo tedy plně na žalobkyni, aby s ÚP vzhledem k nastaveným charakteristikám CS jednala a zamezila doporučení nevhodných osob. Charakteristiku CS si totiž volí žalobkyně sama, jakožto žadatelka o dotaci a její příjemce, a ne úřad práce, který zde vystupuje pouze v pozici spolupracující organizace. Žalobkyně je jako příjemce dotace odpovědná za případné porušení povinností i ze strany příjemce veřejné podpory (viz bod 20. Rozhodnutí OP).
41. K námitce žalobkyně, že je dle bodu 21.1. Rozhodnutí OP povinna uzavřít s uchazečem o zaměstnání, který je vyslán příslušným úřadem práce, dohodu o účasti v Projektu, žalovaný uvedl, že tato povinnost vyplývá již ze Smlouvy uzavřené mezi žalobcem, co by realizátorem projektu a Úřadem práce, coby spolupracující organizací.
42. V předmětné Smlouvě se v části II. žalobkyně (realizátor) zavazuje, že bude s úřadem práce konzultovat výběr vhodných zástupců CS ke vstupu do projektu a do vzdělávacích aktivit bude žalobkyně zařazovat „pouze vhodné účastníky“ s doporučením od úřadu práce, a s těmito zájemci o zaměstnání, kteří budou vysláni tímto úřadem, žalobkyně uzavře dohodu. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

o účasti v grantovém projektu. Namítaný bod 21.1. Rozhodnutí OP tak pouze ztvrzuje ujednání ze Smlouvy, že do projektu může vstoupit pouze vhodná osoba, která je v evidenci úřadu práce vedena jako uchazeč o zaměstnání, se kterou žalobkyně podepíše příslušnou dohodu, z níž jí vyplývají určité povinnosti. Protože byla žalobkyně odpovědná za případné porušení povinností vyplývajících ze Smlouvy, nelze souhlasit s její námitkou, že pokud tyto osoby nesplňovaly podmínky pro účast v grantovém projektu, bylo povinností úřadu práce je nevysílat, když žalobkyně neměla jinou možnost, než je přijmout. Ze Smlouvy taková povinnost Úřadu práce, coby spolupracující organizace, nevyplývá, naopak žalobkyně se zavázala, že bude do projektu zařazovat pouze vhodné účastníky s doporučením Úřadu práce.

43. K námitce žalobkyně ohledně trvalého bydliště, které nemusí být shodné s trvalým pobytem občana, ale porušení rozpočtové kázně je nutné vykládat s ohledem na účel poskytnutí dotace a nikoliv na striktní dodržení podmínek určených v rozhodnutí o poskytnutí dotace, žalovaný poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 – 33.
44. K námitce žalobkyně, že v oblasti uznatelných výdajů byla postižena dvakrát, a to jednou v rámci mezd lektorů a jednou v rámci indikátorů, žalovaný odkázal na bod 43 napadeného rozhodnutí. Žalovaný taktéž setrval na svém názoru, dle něhož účast neoprávněné CS na klíčových aktivitách byla správcem daně vyčíslena jako neuznatelné výdaje, které byly s touto CS spjaty (výdaje na aktivity, mzdové prostředky, cestovné, stravné a další prostředky na podpůrná opatření). Tím, že do projektu byla zapojena neoprávněná CS, došlo zároveň k nenaplnění monitorovacích indikátorů. Jedná se tedy o stanovení dílčích odvodů za dvě na sebe navazující, avšak svojí skutkovou podstatou zcela odlišná a samostatně stojící pochybení. Námitky žalobkyně týkající se kontrolního zjištění č. 2 (stanovení monitorovacích indikátorů a indikátorů výstupů) nejsou předmětem napadeného rozhodnutí a závěry vyplývající z kontrolního zjištění č. 2 jsou předmětem jiných platebních výměrů (platební výměr 28/D/2019 a č. 29/D/2019).
45. Závěrem žalovaný shrnul, že podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace byly stanoveny konkrétně a určité a poskytovatel v žádném případě nemůže zasahovat do Příloh rozhodnutí o poskytnutí dotace, které zpracovala žalobkyně (Žádost a Analýza potřeb), přičemž za správnost těchto příloh zodpovídá žalobkyně. V případě nejasné a nejednoznačné definice CS měla žalobkyně možnost konzultovat tuto otázku s poskytovatelem, a případně požádat v průběhu realizace projektu o jeho úpravu, a to ve formě žádosti o změnu podmínek předmětného rozhodnutí, což však žalobkyně neučinila.
46. K námitce žalobkyně, že žalovaný nezkoumal dodržení zákonných podmínek použití stanovení odvodu podle pomůcek, žalovaný uvádí, že v daném případě nebyl správce daně oprávněn stanovit odvod za porušení rozpočtové kázně podle pomůcek ve smyslu ustanovení § 98 daňového řádu, neboť nedodržením podmínky pro použití poskytnutých peněžních prostředků dle části II bodu 1 Rozhodnutí OP došlo ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech k neoprávněnému použití peněžních prostředků, a tím dle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech k porušení rozpočtové kázně. Výše odvodu za kontrolní zjištění č. 1 potom byla stanovena v částce, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň, tj. 2 086 485,38 Kč.
47. Žalovaný trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a zároveň navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobkyně

48. V podání ze dne 13. 5. 2022 žalobkyně argumentovala obdobně jako v podané žalobě. Žalobkyně opětovně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav, byť z obsahu Auditu EK věděl, že je zde možnost, že nebyla podpora vždy pro projekt správně nastavena, jak se dovolávala žalobkyně v rámci svého odvolání proti platebním výměrům, přesto tento důkaz nebyl žalovaným proveden.
49. Žalobkyně opakovaně uvedla, že CS v části 9 Žádosti, tj. v části, která je výhradně zaměřena na popis cílové skupiny projektu, neobsahuje žádnou formulaci, ani jedinou zmínku o skutečnosti, že cílovou skupinou jsou výhradně dlouhodobě nezaměstnaní (déle jak 5 měsíců ke dni vstupu do projektu) uchazeči o zaměstnání s trvalým pobytem v relevantních obcích, jak uvádí žalovaný.
50. Žalobkyně podotkla, že ve Výzvě č. 91 na str. 5 je uvedeno, že: *„Cílová skupina musí být v projektové žádosti jednoznačně definována - nemůže být vymezena pouze jako zájemci či uchazeči o zaměstnání, ale musí být zřejmá její konkrétní charakteristika. V aplikaci Benefit7 není možné vybrat výše uvedené detailní členění cílových skupin – to musí být přehledně specifikováno v části 9 žádosti. Volba cílové skupiny pak musí být podložena povinnou přílohou předkládané žádosti, tzv. Analýzou potřeb cílové skupiny. Cílová skupina musí být jednoznačně identifikována.“* Žalobkyně tedy postupovala přesně v souladu s výzvou a cílovou skupinu definovala a specifikovala v části 9 Žádosti o finanční podporu. Z textu této části Žádosti o finanční podporu je naprosto zřejmé, že žalobkyně explicitně nevylučuje z cílové skupiny i uchazeče o zaměstnání, kteří nejsou dlouhodobě nezaměstnaní déle jak 5 měsíců.
51. Příloha Žádosti (Analýza potřeb cílové skupiny) pouze podkládá volbu cílové skupiny, která je definována v části 9 Žádosti. Z Analýzy potřeb je zřejmé, že cílovou skupinou mohou být: a) uchazeči o zaměstnání z odloučených horských obcí (analýza tuto CS zmiňuje a nikterak ji nevylučuje) b) dlouhodobě nezaměstnaní (déle než 5 měsíců) s trvalým pobytem v odloučených obcích, nikoliv však výhradně. Lze tedy uzavřít, že Analýza potřeb, jakožto Příloha č. 5 Přílohy č. 1 Rozhodnutí slouží pouze, jako podpůrný nástroj zdůvodňující potřebnost projektu, jakož i správnou kvantifikaci cílových skupin. Žalobkyně byla tohoto názoru, že postupovala zcela v souladu s Rozhodnutím OP, rozpočtovou kázeň neporušila.
52. Žalobkyně dále uvedla, že část 9 Žádosti, která je výhradně zaměřena na popis cílové skupiny projektu, neobsahuje žádnou formulaci o skutečnosti, že cílovou skupinou jsou výhradně dlouhodobě nezaměstnaní uchazeči o zaměstnání s trvalým pobytem v relevantních obcích, ale příloha této žádosti Analýza potřeb tuto cílovou skupinu zmiňuje. Nesoulad mezi dokumenty je tak naprosto zřejmý. Žalobkyně dále zdůraznila, že v tomto případě je navíc z postupu poskytovatele dotace naprosto evidentní, že i poskytovatel považoval až do Auditu Evropské komise čerpání dotace za správné a v souladu s jím nastavenými podmínkami.
53. Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalovaného, že rozhodujícím pro příslušnost osoby k CS je den vstupu do projektu, resp. den podepsání dohody o účasti v projektu nevyplyvá ze žádného ustanovení Rozhodnutí OP ani jeho příloh, Příručky pro žadatele, Příručky pro příjemce či jiného metodického dokumentu platného v rámci OP LZZ které by bylo pro příjemce závazné. Žalovaný tak toto tvrzení uvádí jako svůj názor bez označení jakýchkoliv důkazních prostředků.

54. Žalobkyně k tomuto dále konstatovala, že toto tvrzení žalovaného není ani v praxi realizovatelné, neboť téměř ve všech projektech OP LZZ se v první fázi oslovuje širší cílová skupina k účasti na projektu a jen malá část z oslovených pak do projektů skutečně nastupuje a podepisuje dohodu o účasti v projektu. Uznatelnost nákladů na oslovení potencionální cílové skupiny k účasti na projektu (informační semináře, letáky, brožury atd.) nebyly nikdy nikým zpochybňovány. V žádných dokumentech OP LZZ není vyloučeno, že cílová skupina nemůže svou charakteristiku splnit během své účasti v projektu tedy v období od podepsání dohody o účasti v projektu do doby ukončení této dohody či projektu. Dále žalobkyně uvedla, že její povinností bylo uzavření dohody o účasti v projektu s uchazečem vyslaným ÚP. Tuto povinnost žalobkyni bez jakýchkoliv dalších podmínek stanovil v rámci svého Rozhodnutí OP poskytovatel dotace, který také zpracoval předmětnou smlouvu.

Ústí jednání

55. Žalobkyně se k jednání soudu, ač byla řádně a včas předvolána, bez předchozí omluvy nedostavila.
56. Pověřená pracovnice žalovaného při jednání odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě a konstatovala, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a bylo vydáno v souladu se zákonem.

Posouzení věci soudem

57. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
58. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
59. Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně vytýkala žalovanému, že se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevypořádal s její odvolací námitkou, že není možné v daňovém řízení provádět důkaz neúplnou verzí listiny, v tomto případě neúplnou verzí Auditu EK. Podle žalobkyně se žalovaný nevyjádřil ani k její argumentaci týkající se nesprávného doručování platebních výměrů 26 a 27, nezabýval se ani jejím poukazem na existenci rozporu mezi jednotlivými pro žalobkyni závaznými dokumenty, a to Výzvou č. 91, Rozhodnutím OP, Žádostí o finanční podporu a Analýzou potřeb a nijak nereagoval na její námitky týkající se rozporu mezi účelem dotace a provedeným výkladem správce daně ve vztahu k trvalému bydlišti a trvalému pobytu účastníků Projektu. Žalovaný se podle žalobkyně řádně nezabýval ani její argumentací ve vztahu k naplnění účelu poskytnutí dotace. Žalobkyně dále namítala, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z žalobou napadeného rozhodnutí není ani seznatelné z čeho žalovaný vycházel při svém závěru o tom, že rozhodující pro příslušnost osoby k CS je den vstupu do Projektu, resp. den podpisu dohody o účasti v projektu. Dále žalobkyně namítala, že ačkoliv žalovaný částečně vyhověl námitce žalobkyně ohledně matematických chyb v platebních výměrech 26 a 27 a změnil tyto platební výměry, korekci provedl zcela nepřezkoumatelným způsobem.

60. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „*z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).
61. Soud prostudoval žalobou napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nejprve shrnul dosavadní průběh daňového řízení, následně formuloval právní rámec, ze kterého v daném případě vycházel, včetně výkladu vybraných ustanovení relevantních právních předpisů a odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zdůraznil, že správce daně v rámci daňového řízení dospěl ke dvěma kontrolním zjištěním, a to že žalobkyně jednak zařadila do cílové skupiny Projektu, na který jí byla poskytnuta dotace, 29 osob, které nesplňovaly základní charakteristiku CS, kdy v Žádosti o finanční podporu uvedla, že CS pro tento Projekt budou fyzické osoby, které jsou vedeny v evidenci uchazečů o zaměstnání déle než 5 měsíců a zároveň mají trvalé bydliště v odloučených obcích, čímž si neoprávněně nárokovala v počtu 29 osob nezpůsobilé náklady, a tím porušila podmínku uvedenou v části II bodu 1 Rozhodnutí OP. V důsledku konstatování porušení rozpočtové kázně ve vztahu k tomuto kontrolnímu zjištění, vydal správce daně platební výměry 26 a 27. Dále žalovaný uvedl, že správce daně učinil i kontrolní zjištění, že žalobkyně nenaplnila všechny stanovené monitorovací indikátory, a to indikátory výsledků a výstupů, čímž došlo k porušení podmínek stanovených v části II bodu 6 odst. 6.1 Rozhodnutí OP. Ve vztahu k tomuto kontrolnímu zjištění vydal správce daně dne 21. 3. 2019 platební výměr č. 28/D/2019 a platební výměr č. 29/D/2019 na odvod za porušení rozpočtové kázně, jejichž přezkum ovšem nebyl předmětem odvolacího řízení v nyní projednávané věci.
62. K námitkám žalobkyně, že chybějící stránky Auditů EK mohly obsahovat skutečnosti rozhodné pro posouzení toho, zda z její strany došlo k porušení rozpočtové kázně a k jejímu návrhu na provedení dokazování Auditem EK v jeho plném znění, soud uvádí, že je pravdou, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není zcela výslovně uvedeno, z jakého důvodu žalovaný nevyhověl a neprovedl žalobkyní navrhovaný důkaz úplnou verzí Auditů EK. Nicméně z argumentace žalovaného (strany 11 a 12), je zřejmé, že tento důkaz žalovaný neprovedl pro jeho nadbytečnost, neboť by nijak nepřispěl k řádnému zjištění skutečného stavu věci. Žalovaný totiž dospěl k závěru, že chybějící stránky Auditů EK, na které odkazovala v podaném odvolání žalobkyně, se netýkaly Projektů žalobkyně,

ale týkaly se zcela jiných projektů OP LZZ a zcela jiných příjemců peněžních prostředků, kteří s uvedeným projektem nemají žádnou souvislost, pouze byli v rámci téhož auditu zařazeni do kontroly prováděné Auditem EK. Zjištění týkající se jiných příjemců podle žalovaného nebylo pro případ žalobkyně relevantní, a proto si je správce daně ani nevyžádal. Dále žalovaný upozornil na skutečnost, že na přední straně Auditů EK je v poznámkách pod čarou pod bodem 1 uvedeno, že: „*Finální zpráva z auditu je pro použití v rámci orgánů EU a jiných úřadů a agentur zřízených na základě Smluv členskými státy EU a orgány veřejné správy. Šíření na základě zásady „vědet jen to nejnútnejší“.* Dokument tak podle žalovaného nebyl určen ke zveřejnění a poskytovatel dotace tedy v rámci podnětu poskytl správci daně pouze ty stránky Auditů EK, které se týkají přímo žalobkyně a jejího projektu a tyto byly v rámci nahlížení do spisu předloženy žalobkyni.

63. Ze shora uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaný posoudil žalobkyní namítané skutečnosti, k jejichž prokázání navrhovala provedení výše uvedeného důkazu. Došel k závěru, že tyto námitky žalobkyně nejsou důvodné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy evidentní, z jakého důvodu žalovaný nepřistoupil k provedení důkazů Auditů EK.
64. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobkyně, že se žalovaný nevyjádřil k jejím námitkám ohledně nesprávného doručení platebního výměru 27 věcně a místně nepřislušným správcem daně, a to Finančním úřadem pro Ústecký kraj, oddělení kontroly zvláštních činností II se sídlem v Mostě, namísto věcně a místně příslušného Finančního úřadu pro Ústecký kraj, oddělení kontroly zvláštních činností se sídlem v Ústí nad Labem. Žalovaný s touto námitkou nesouhlasil. Podle žalovaného byl jak platební výměr 26, tak platební výměr 27 vydán Finančním úřadem pro Ústecký kraj, který je věcně a místně příslušným správcem daně žalobkyně. Uvedení oddělení či odboru v hlavičce napadených rozhodnutí nemělo podle žalovaného na tuto skutečnost žádný vliv, jelikož tato vychází z Podpisového řádu příslušného správce daně. Žalovaný zdůraznil, že napadená rozhodnutí obsahují veškeré náležitosti, byla podepsána k tomu kompetentní úřední osobou a byla řádně doručena zástupci odvolatele prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.
65. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný zabýval i poukazem žalobkyně na existenci rozporu mezi jednotlivými pro žalobkyni závaznými dokumenty. Žalovaný především na straně 24 napadeného rozhodnutí poukázal na skutečnost, že žalobkyně podpisem prohlášení příjemce dotace vyslovila souhlas s Rozhodnutím OP a zavázala se k jeho plnění. Dále žalovaný podotkl, že co se týče Žádosti o finanční podporu a její přílohu - Analýzu potřeb – tyto dokumenty vytvořila sama žalobkyně a sama v nich vymezila CS. V žádosti i v analýze žalobkyně podle žalovaného nejen kvantifikovala, ale i kvalifikovala CS jako dlouhodobě nezaměstnané osoby s trvalým bydlištěm v odloučených obcích. Na podkladě žádosti a Analýzy potřeb rozhodl poskytovatel o poskytnutí dotace na realizaci Projektu a vydal Rozhodnutí OP. Námitky žalobkyně, že obsah dokumentů nemohla ovlivnit, považoval žalovaný za irrelevantní. Žalovaný byl přesvědčen, že dotační podmínky byly poskytovatelem nastaveny přesně a jasně, přičemž příjemce dotace nemůže podle žalovaného tvrdit, že si dokumenty vzájemně odporují, jelikož jednotlivé dokumenty na sebe navzájem navazují.
66. Co se týče námitek žalobkyně, že žalovaný zcela nepřezkoumatelným způsobem provedl matematickou korekci výpočtů správce daně, a že není zřejmé, jak k některým výpočtům dospěl, soud konstatuje, že tato námitka je zcela obecná a nekonkrétní. Soud poznamenává, že kvalita vypořádání námitek odpovídá kvalitě uplatněných námitek. Proto se soud vypořádal s touto námitkou rovněž pouze v obecné rovině. Soud prostudoval žalobou napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný na stranách 13 až 24 opravil matematické Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

chyby vyskytující se v platebních výměrech 26 a 27, a to v tabulkách č. 2 až 4 vztahující se k výpočtům neoprávněně nárokováných výdajů na klíčové aktivity, úhradám jednotlivých nákladů Projektu, neoprávněně nárokováným mzdovým příspěvkům, cestovnému, stravnému a dalším prostředkům na podpůrná opatření u jednotlivých osob. Před každou opravou matematické chyby v tabulce žalovaný uvedl, v čem tuto chybu spatřuje, jaký má být správný údaj, z čeho při tom vycházel a jakým způsobem byla matematická chyba napravena. Především se jednalo o chyby ve sčítání, či o duplicitní uvedení některých údajů v příslušných tabulkách. Do příslušné tabulky poté vyznačil, o jakou položku se jednalo. Opravené hodnoty poté vyznačil žalovaný tmavou barvou. S ohledem na uvedené soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že není z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé, jakým způsobem žalovaný provedl matematickou korekci výpočtů správce daně.

67. Důvodnou soud ovšem shledal argumentaci žalobkyně, že se žalovaný nijak nezabýval jejími námitkami, že z platebních výměrů 26 a 27 není zřejmé, jakou metodou při vyčíslení neoprávněně nárokováných výdajů u klíčové aktivity č. 02 – Poradenská centra IPC (dále jen „klíčová aktivita 02“) správce daně dospěl ke stanovení koeficientu 41,43 % pro krácení těchto výdajů, že bez dalšího tento údaj převzal z podnětu poskytovatele dotace, a že správce daně zkrátí výdaje paušální metodou založenou na poměru neoprávněně cílová skupina/oprávněně cílová skupina, aniž by se k námitce žalobkyně správce daně zabýval skutečným časem poradce, který byl vynaložen. Z odůvodnění platebního výměru 26 a 27 je zřejmé, že správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně neoprávněně zařadila do projektu 29 osob, které nesplňovaly základní charakteristiku CS, přičemž porušila rozpočtovou kázeň tím, že v rámci CS v počtu 29 osob neoprávněně nárokovala nezpůsobilé výdaje, a to výdaje na aktivity, mzdové příspěvky, cestovné, stravné a další prostředky na podpůrná opatření. Nezpůsobilé náklady celkem správce daně stanovil ve výši 2 084 267, 26 Kč (strana 16 platebních výměrů 26 a 27). K námitkám žalobkyně ohledně problematiky výpočtu neuznatelných výdajů, resp. k metodice krácení výdajů na základě počtu zástupců cílové skupiny správce daně konstatoval, že číselný údaj uvedený v tabulce č. 2 (neoprávněně nárokováné výdaje na klíčové aktivity - pozn. soudu) ve sloupci „Neopr. cílová skupina“ správce daně převzal z podnětu poskytovatele. Ve sloupci „Nezpůsobilý výdaj“ byl správcem daně proveden přepočít. Dále správce daně uvedl, že metoda krácení výdajů na základě počtu zástupců cílové skupiny zúčastněných u klíčové aktivity 02 byla již řešena u klíčové aktivity 06 (poradenský program profesních a sociálních dovedností – pozn. soudu), a že skutečný počet osob v klíčové aktivitě 02 bylo 70, z tohoto 29 osob bylo neoprávněných, tj. 41,43 %. S odborným poradcem byla uzavřena smlouva na 0,5 úvazku a sjednán plat ve výši 13 400 Kč. Správce daně tedy pokrátil plat odborného poradce o služby poskytnuté neoprávněně cílové skupině, tedy o 41,43 %. K těmto tvrzením správce daně a závěrům se poté váže argumentace žalobkyně v podaném odvolání, resp. její odvolací námitky. Na uvedené ovšem žalovaný nijak nereagoval, přestože pokud by správce daně pochybil při uvedení jednotlivých hodnot nebo by chyboval v matematickém postupu při výpočtu neoprávněně nárokováných výdajů na klíčové aktivity, dospěl by i k nesprávnému závěru o celkové výši odvodu za porušení rozpočtové kázně. Správce daně totiž stanovil ve vztahu ke kontrolnímu zjištění č. 1 odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši, v jaké zjistil, že byla porušena rozpočtová kázeň, tj. ve výši v jaké si žalobkyně podle správce daně nárokovala nezpůsobilé výdaje. Žalovaný se však k námitkám žalobkyně nijak nevyjádřil. Neosvětlil, z jakého důvodu má za to, že nebylo možné při výpočtu neoprávněně vynaložených nákladů na klíčové aktivity 02 a 06 zohlednit skutečný čas, který byl odborným poradcem poskytnut jednotlivým účastníkům Projektu, resp. z jakého důvodu při krácení vynaložených nákladů nevzal správce daně v úvahu skutečný

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

počet poskytnutých poradenských hodin, tak jak navrhovala žalobkyně již v řízení před správcem daně. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nijak neosvětluje, proč považuje postup správce daně v tomto případě za správný, ačkoliv i tento výpočet má přímý vliv na výši odvodu za porušení rozpočtové kázně stanovenou správcem daně.

68. Stejně tak žalovaný v napadeném rozhodnutí nikde nereaguje na námitky žalobkyně vztahující se k tvrzení správce daně, že do projektu byly zařazeny tři osoby, které neměly bydliště v odloučených obcích dle Žádosti o finanční podporu, a že žalobkyně vynaložila poskytnuté finanční prostředky z dotace výlučně na podporu zaměstnání v horských oblastech, a tím naplnila účel dotace, což správce daně podle žalobkyně ve svém rozhodnutí vůbec nezohlednil, resp. správce daně se vůbec nezabýval argumentací žalobkyně, že jí poskytnutá dotace byla použita na Rozhodnutím OP určený účel. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k těmto námitkám žalobkyně pouze stroze konstatoval, že správce daně v rámci daňového řízení zjistil, že tři osoby byly zařazené do CS neoprávněně, navíc neměly trvalé bydliště v definovaných obcích. K její argumentaci, že správcem daně zmiňovaní účastníci projektu se fakticky zdržovali v definovaných odloučených lokalitách, a že mělo být v daném případě zohledněno naplnění účelu poskytnuté dotace, se ovšem nijak nevyjádřil. Žalovaný se blíže nezabýval ani argumentací žalobkyně, že jakékoliv porušení povinností související s poskytnutím dotace ještě bez dalšího nepředstavuje neoprávněné použití prostředků dotace, které musí být vráceno do státního rozpočtu, resp. jejím tvrzením, že veškeré finanční prostředky jí poskytnuté byly požitý výlučně na podporu zaměstnanosti v horských oblastech, což bylo cílem poskytnuté dotace.
69. Soud k tomu uvádí, že smysl právní úpravy poskytování dotací z veřejných rozpočtů je jejich řádné využití výhradně na zamýšlený účel v souladu s obecně prospěšným zájmem. Sankční odvod je třeba vždy spojovat jen s neoprávněným nakládáním s finančními prostředky státu a jeho uložení nemůže být postaveno na formalistickém přístupu, bez ohledu na skutečný stav věci. Rozhodující kritérium pro posouzení, zda se jedná o neoprávněné použití či zadržení dotace totiž je, zda došlo k jejímu poskytnutí v rozporu s jejím účelem. Pokud tedy žalobkyně namítala, že účel dotace byl v jejím případě naplněn, bylo namístě, aby se tím žalovaný zabýval.
70. V daném případě je nutné trvat na požadavku, aby se žalovaný řádně vyjádřil, proč má za to, že správce daně nepochybil při krácení výdajů na klíčové aktivity, zda skutečnost, že byly do projektu zařazeny osoby, které sice neměly trvalé bydliště v definovaných oblastech, ale zdržovaly se v nich, mělo vliv na naplnění účelu poskytnuté dotace, stejně tak jako, zda tím, že žalobkyní vynaložené finanční prostředky byly výlučně použity v souladu s v Rozhodnutí OP stanoveným účelem. Zaprvé z toho důvodu, aby žalobkyně porozuměla, proč v odvolacím řízení neuspěla. Zadruhé, je dodržení této povinnosti nezbytné z důvodu přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Argumentace žalovaného, proč námitkám žalobkyně týkající se výpočtu a metody krácení jí vynaložených nákladů, trvalého bydliště osob zapojených do projektu a naplnění účelu poskytnuté dotace ze strany žalobkyně nepřisvědčil, ovšem zcela chybí.
71. S ohledem na uvedené soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť žalovaný nedostál své povinnosti řádně se vypořádat se všemi odvolacími námitkami žalobkyně.

72. V této souvislosti soud dále uvádí, že ačkoliv již jen vada řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí zcela postačuje k tomu, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, uvedená dílčí nepřezkoumatelnost nebrání soudu, aby se zabýval dalšími námitkami žalobkyně, a to jejími výhradami souvisejícími s tím, že neporušila podmínky Rozhodnutí OP.
73. Soud se proto dále zabýval stěžejní a mezi účastníky řízení spornou otázkou, zda se žalobkyně dopustila porušení rozpočtové kázně.
74. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že správce daně u žalobkyně zahájil dne 8. 1. 2019 řízení o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně u peněžitých prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu. V oznámení o zahájení řízení uvedl, že MPSV jako poskytovatel dotace na základě rozhodnutí OP poskytl žalobkyni finanční prostředky ze státního rozpočtu a Evropského sociálního fondu na Projekt žalobkyně za účelem zvýšení zaměstnanosti nezaměstnaných osob nebo osob ohrožených na trhu práce. Dále správce daně v oznámení konstatoval, že od poskytovatele dotace obdržel podnět, v němž bylo uvedeno, že na základě Auditů EK byla poskytovatelem dotace zjištěna nesrovnalost v Projektu a následnou kontrolou byla tato nesrovnalost dle metodiky finančních toků a kontroly programů spolufinancovaných ze strukturálních fondů, Fondu soudržnosti a Evropského rybářského fondu kap. 3.10 a Operačního manuálu pro OP LZZ kap. 9. 5 posouzena jako potvrzená. Žalobkyně měla dle poskytovatele dotace porušit část II, bod 1 a část V bod 4 Rozhodnutí OP, když nedodržela základní charakteristiky cílové skupiny, a to dlouhodobou nezaměstnanost, která byla stanovena v Žádosti o finanční podporu.
75. Součástí správního spisu je dále Výzva č. 91 poskytovatele dotace k předkládání grantových projektů OP LZZ – posílení aktivních politik zaměstnanosti, v níž je pod bodem 3.2 uvedeno, že cílovou skupinou jsou uchazeči o zaměstnání - jedná se o osoby vedené v evidenci krajské pobočky ÚP, s podmínkou zaměření se na skupiny, kterým se věnuje zvýšená péče na trhu práce a dále jsou cílovou skupinou zájemci o zaměstnání, což jsou osoby vedené v evidenci krajské pobočky ÚP, nebo osoby, které hledají uplatnění na trhu práce bez evidence u krajské pobočky ÚP, rovněž s podmínkou zaměření na skupiny, kterým se věnuje zvýšená péče na trhu práce. Současně je ve výzvě uvedeno, že cílová skupina musí být v projektové žádosti jednoznačně definována, a to v části 9 žádosti. Volba cílové skupiny poté musí být podložena povinnou přílohou předkládané žádosti, tzv. Analýzou potřeb.
76. Obsahem správního spisu je dále Žádost žalobkyně o finanční podporu, a to včetně přílohy č. 5 této žádosti – Analýzy potřeb a Rozhodnutí OP. V žádosti žalobkyně v části 9 s názvem Cílová skupina uvedla – uchazeči a uchazečky o zaměstnání a konstatovala, že při získávání a zapojení cílové skupiny do projektu budou ve spolupráci s Úřadem práce ČR, Krajskou pobočkou Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště v Litvínově uplatněny postupy, které se opakovaně osvědčily při realizaci již dříve uskutečněných projektů. Úřad práce provede předvýběr vhodné cílové skupiny pro vstup do projektu. Žalobkyně poté osloví zástupce cílové skupiny formou informačních seminářů k účasti na projektu. Informační semináře budou realizovány v prostorách úřadu práce. Žadatelka plánovala uspořádat v průběhu realizace projektu celkem 4 informační semináře, na nichž cílové skupiny obdrží informace o projektu a doprovodných opatřeních. Žadatelka měla za cíl oslovit celkem 90 osob a následně po prezentaci a individuálním pohovoru zařadit do projektu 60 osob z cílové skupiny.

77. V příloze č. 5 - Analýza potřeb žalobkyně v části I. - Východiska analýzy žalobkyně uvedla, že cílovou skupinou projektu budou fyzické osoby, které jsou vedeny v evidenci uchazečů o zaměstnání déle než 5 měsíců, a které zároveň mají trvalé bydliště v odloučených obcích.
78. V Rozhodnutí OP ze dne 7. 3. 2013 je uvedeno, že poskytovatel dotace v rámci OP LZZ poskytl žalobkyni na Projekt s názvem ROZHLED – podpora zaměstnanosti v horských oblastech CZ.1.04/2.1.01/91.00278 dotaci v maximální možné výši 5 850 552,80 Kč. Dle bodu 3. Rozhodnutí OP bylo účelem dotace zvýšení zaměstnanosti nezaměstnaných osob nebo osob ohrožených na trhu práce efektivním a cíleným využitím nástrojů a opatření aktivní politiky zaměstnanosti, a to prostřednictvím realizace klíčových aktivit uvedených v části 8 přílohy č. 1 Rozhodnutí OP (Žádosti o poskytnutí dotace – pozn. soudu). V bodě 21.1. Rozhodnutí jsou uvedeny povinnosti příjemce dotace při účasti uchazečů o zaměstnání a zájemců o zaměstnání vyslaných krajskými pobočkami ÚP ČR do grantového projektu. V bodě 21.1. je uvedeno, že *„Příjemce dotace je povinen uzavřít s uchazečem o zaměstnání, zájemcem o zaměstnání nebo účastníkem pracovní rehabilitace, který je vyslán příslušnou pobočkou ÚP ČR do aktivit grantového projektu, dohodu o účasti v grantovém projektu. Příjemce dotace jeden výtisk této dohody předá příslušné pobočce ÚP ČR.“* V závěrečných ustanoveních Rozhodnutí OP v bodech 6 a 4 je uvedeno, že *„Příjemce dotace je povinen se řídit při realizaci projektu ustanoveními příloh uvedených v části V odst. 6 Rozhodnutí o poskytnutí dotace, nestanoví-li toto Rozhodnutí jinak.“* Součástí rozhodnutí byla žádost o dotaci, a to zejména její část 4, 5, 8, 10, 11 a 14.
79. Součástí správního spisu je dále Smlouva o spolupráci uzavřená dne 7. 3. 2013 mezi žalobkyní jako realizátorem projektu a Úřadem práce jako spolupracující organizací. Předmětem této smlouvy byla úprava práv a povinností smluvních stran při realizaci Projektu. Žalobkyně se ve smlouvě zavázala, že bude se spolupracující organizací konzultovat výběr vhodných zástupců cílových skupiny ke vstupu do Projektu, že do vzdělávacích aktivit bude zařazovat pouze vhodné účastníky s doporučením od spolupracující organizace, a že uzavře s uchazečem o zaměstnání, zájemcem o zaměstnání nebo účastníkem pracovní rehabilitace, který je vyslán příslušnou pobočkou ÚP ČR do aktivit grantového projektu, dohodu o účasti v grantovém projektu.
80. V projednávané věci žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně porušila podmínku uvedenou v části II bodu 1 Rozhodnutí OP, která stanovuje, že příjemce dotace je povinen využívat dotaci v souladu s Rozhodnutím OP tím, že neoprávněně nárokovala v počtu 29 osob nezpůsobilé náklady v rámci Projektu. Konkrétně se jednalo o výdaje na klíčové aktivity, činnosti informačního a poradenského centra IPC, mzdové příspěvky, cestovné a další prostředky na podpůrná opatření. Tím žalobkyně porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) ve znění účinném do 31. 12. 2015, podle kterého je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.
81. Podle žalovaného žalobkyně do Projektu zahrnula osoby, které nesplňovaly charakteristiku cílové skupiny, tak jak byla vymezena v Žádosti o finanční podporu a v její příloze č. 5 - Analýze potřeb. Žalovaný měl za to, že cílovou skupinu, na níž byla žalobkyně oprávněna nárokovat náklady, byly dlouhodobě nezaměstnané osoby, které jsou vedeny v evidenci ÚP déle než 5 měsíců, a které mají zároveň trvalé bydliště v odloučených obcích, přičemž osoby z cílové skupiny měly splňovat obě tyto Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

charakteristiky současně. Žalovaný měl za to, že ke dni vstupu do projektu 29 osob tuto charakteristiku nesplňovalo, resp. že těchto 29 osob nebylo ke dni vstupu do projektu evidováno na ÚP déle než 5 měsíců, a z toho tři osoby neměly ani trvalé bydliště v žalobcem vymezených odloučených oblastech.

82. Žalobkyně v projednávané věci nespороvala skutečnost, že do Projektu zařadila i osoby, které ke dni vstupu do Projektu nebyly vedené v evidenci ÚP déle než 5 měsíců, avšak namítala, že v tomto případě postupovala v souladu s Rozhodnutím OP, resp. s jeho článkem 21.1., který ji uložil povinnost zařadit do projektu všechny uchazeče o zaměstnání vyslané do Projektu ÚP, přičemž kromě ostatních osob zařazených žalobkyní do projektu, i těchto 29 osob, bylo do projektu vysláno ÚP.
83. Soud předně uvádí, že poskytnutím dotace získává příjemce podporu, na kterou není právní nárok. Je jenom na poskytovateli dotace rozhodnout, zda bude a za jakých podmínek určitý okruh projektů podporovat a je to poskytovatel dotace, který primárně svým rozhodnutím vytváří právní rámec, v jehož mezích má žadatel povinnost se pohybovat. Je to tedy právě poskytovatel dotace, který svým rozhodnutím stanoví podmínky poskytnutí dotace. Pokud se žadatel pohybuje v prostoru, který poskytovatel dotace vymezil svým rozhodnutím, nelze mu takové jednání přičítat k tíži. Pokud je to tedy poskytovatel dotace, který stanovuje podmínky poskytnuté dotace, musí tak učinit v souladu se zásadou právní jistoty jasně a jednoznačně (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyšší správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 100/2009 – 63, 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007-68).
84. Pro posouzení věci je rozhodné znění části II. čl. 21.1. a části V čl. 4 ve spojení s čl. 6 Rozhodnutí OP. Podle části V čl. 4 a 6 Rozhodnutí OP platilo, že příjemce dotace byl povinen řídit se při realizaci projektu ustanoveními Žádosti o finanční podporu, nestanovili Rozhodnutí OP jinak.
85. Žalobkyně v části 9 Žádosti o poskytnutí dotace uvedla, že cílovou skupinou Projektu jsou uchazeči o zaměstnání a v příloze č. 5 Žádosti o poskytnutí dotace (Analýze potřeb) poté rozvedla, že cílovou skupinou projektu budou fyzické osoby, které jsou vedeny v evidenci uchazečů o zaměstnání déle než 5 měsíců, a které zároveň mají trvalé bydliště v odloučených obcích. Žalobkyně v Žádosti o finanční podporu (v části 9 žádosti) popsala i způsob, jakým měly být jednotlivé osoby cílové skupiny do Projektu vybrány. Žalobkyně určila, že předvýběr vhodných uchazečů pro vstup do Projektu provede Úřad práce. Žalobkyně poté měla oslovit zástupce cílové skupiny, předat jim na informačních schůzkách relevantní informace a následně po skupinové prezentaci a individuálním pohovoru měla vybrat 60 osob z cílové skupiny.
86. Právě v otázce cílové skupiny Projektu, resp. uchazečů, kteří měli být zapojeni do Projektu, Rozhodnutí OP v části II. čl. 21. 1. stanovilo ve smyslu části V čl. 4 Rozhodnutí OP jinak, než bylo žalobkyní stanoveno v Žádosti o finanční podporu. Rozhodnutí OP v části II. článku 21. 1. určilo, že příjemce dotace je povinen s uchazečem o zaměstnání, zájemcem o zaměstnání nebo účastníkem pracovní rehabilitace, který je vyslán příslušnou krajskou pobočkou ÚP do aktivit projektu, uzavřít dohodu o účasti v grantovém projektu. Poskytovatel dotace tedy v Rozhodnutí OP určil podmínky pro výběr uchazečů, kteří mohou být zařazeni do Projektu pro žalobkyni striktněji, než které si žalobkyně stanovila v Žádosti o poskytnutí dotace sama. Uvedené ustanovení tak jednoznačně stanovilo povinnost žalobkyně přijmout do projektu uchazeče vyslané ÚP, a to bez ohledu na to,

zda splňují charakteristiku cílové skupiny vymezenou žalobkyní v Žádosti o finanční podporu.

87. Pokud žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí, že ačkoliv je nepochybné, že byli všichni uchazeči zařazení žalobkyní do Projektu vyslání ÚP, čl. 21.1. Rozhodnutí OP neznámá, že by žalobkyně byla povinna do projektu zařadit každého, který je ÚP vyslán, pokud by tento nesplňoval podmínky cílové skupiny, tak jak si je nastavila sama žalobkyně, soud se s tímto závěrem žalovaného nemůže ztotožnit. Z čl. 21.1. Rozhodnutí OP nevyplývá pouze skutečnost, že do Projektu může vstoupit pouze osoba, která je v evidenci ÚP vedena jako uchazeč o zaměstnání, a která podepíše příslušnou dohodu, jak se mylně domnívá žalovaný. Z uvedeného ustanovení bez dalšího pro žalobkyni jednoznačně vyplývá povinnost umožnit osobě, která je vyslána do grantového projektu ÚP, vstup do tohoto Projektu. Z žádného ustanovení Rozhodnutí OP nevyplývá, že by žalobkyně mohla za situace, kdy by uchazeč vyslaný ÚP do grantového projektu ve smyslu shora citovaného čl. 21.1. Rozhodnutí OP nesplňoval charakteristiku cílové skupiny pro zařazení do Projektu, tak jak si ji nastavila žalobkyně v Žádosti o finanční podporu, takového uchazeče z projektu vyřadit. Předmětné ustanovení Rozhodnutí OP v podstatě přímo zamezuje žalobkyni, aby před zařazením uchazeče o zaměstnání do projektu ověřovala jeho shodu se základní charakteristikou. Závěr žalovaného, že 29 sporných osob bylo do Projektu zařazeno žalobkyní neoprávněně, přestože byly vyslány ÚP, neboť nesplňovaly základní charakteristiku cílové skupiny vymezenou žalobkyní v Žádosti o finanční podporu, tedy s ohledem na shora uvedené neobstojí.
88. Soud uzavírá, že pokud poskytovatel dotace stanovil žalobkyni povinnost uzavřít dohodu o účasti v grantovém projektu s uchazečem vyslaným příslušnou krajskou pobočkou ÚP, tak bylo povinností žalobkyně, aby vyhověla podmínkám poskytnuté dotace, zapojit i 29 sporných osob, které ÚP do účasti v grantovém projektu přímo vyslal.
89. Soud tak považuje za nesprávný i závěr žalovaného, že žalobkyně v projednávané věci porušila podmínku uvedenou v části II bodu 1 Rozhodnutí OP, tedy že nevyužila dotaci v souladu s Rozhodnutím OP, čímž měla porušit rozpočtovou kázeň ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Žalobkyní do projektu zařazené osoby, včetně 29 sporných osob, byly do projektu zařazeny žalobkyní oprávněně, a tudíž náklady, které si žalobkyně v souvislosti s jejich účastí v projektu nárokovala nelze pokládat za neoprávněně nárokové výdaje. Z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného nezákonné.
90. Pro úplnost se soud se věnoval i námitkám žalobkyně týkající se chybného postupu při doručení platebního výměru 26 a 27 a námitkám vztahujícím se k neprovedené důkazů Auditem EK.
91. Žalobkyně namítala, že tyto platební výměry jí byly doručeny společně, jednou obálkou, a to Finančním úřadem pro Ústecký kraj se sídlem v Mostě, ačkoliv se jednalo o dvě samostatná rozhodnutí dvou rozdílných organizačních složek správce daně.
92. Obecně platí, že písemnosti vyhotovené správním orgánem se doručují prostřednictvím toho správního orgánu, který je vyhotovil. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že toto se v případě doručování předmětných platebních výměrů 26 a 27, jak tvrdí žalobkyně, skutečně nestalo. Z obsahu správního spisu je zjevné, že platební výměr 26 byl vyhotoven dne 21. 3. 2019 Finančním úřadem pro Ústecký kraj, oddělení kontroly zvláštních činností II se sídlem 2. náměstí 3300, Most, kdežto platební výměr 27 byl vyhotoven téhož dne 21. 3. 2019, ale Finančním úřadem pro Ústecký kraj, oddělením kontroly zvláštních činností, se sídlem Velká hradební 39/61, Ústí nad Labem. Z doručenky, která je součástí správního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

spisu, je zjevné, že oba dva platební výměry, tj. platební výměry 26 a 27 byly doručovány žalobkyni Finančním úřadem pro Ústecký kraj, odborem kontroly zvláštních činností II se sídlem 2. náměstí 3300, Most, prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, a to společně s platebním výměrem č. 28/D/2019 a platebním výměrem 29/D/2019. Dále je z obsahu správního spisu zřejmé, že žalobkyně proti platebním výměrům 26 a 27 podala v zákonem stanovené patnáctidenní lhůtě odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

93. Soud k tomu předně uvádí že, smyslem a účelem doručování je, aby se účastníci řízení seznámili s písemnostmi správního orgánu, a aby takto zpravení měli možnost uplatnit svá práva a oprávněné zájmy při zachování efektivního fungování veřejné správy. O účinné doručení písemnosti se jedná, přestože nejsou splněny všechny zákonné požadavky na doručování, pokud ovšem dojde k zachování práv účastníka řízení. Například v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 - 88, se Nejvyšší správní soud vyjádřil k možnosti řádného doručení při nesplnění všech podmínek následovně: *„Nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování však nemůže mít vliv na účinnost takového doručení, pokud adresát písemnost převzal, a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit. Na straně jedné je totiž nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), ale na druhé straně nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti (v podrobnostech srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 - 95, a v jeho rámci další citovanou judikaturu).*
94. Ačkoliv byl tedy v nyní projednávané věci platební výměr 27 doručován žalobkyni společně s platebním výměrem 26, a to Finančním úřadem pro Ústecký kraj, odborem kontroly zvláštních činností II se sídlem v Mostě, namísto Finančním úřadem pro Ústecký kraj, odborem zvláštních činností se sídlem v Ústí nad Labem, který platební výměr vyhotovil, soud v uvedeném pochybení neshledal takovou vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Z obsahu správního spisu je zjevné, že žalobkyni byly platební výměry 26 a 27 doručeny prostřednictvím jí zvolené zmocněnkyně Ing. D. P. dne 5. 4. 2019. Žalobkyni bylo v tomto případě umožněno, aby se s doručovanými písemnostmi seznámila a nebyla jí ani ztížena možnost účinné, zákonem zaručené obrany proti vydaným platebním výměrům v daňovém řízení. Ostatně uvedené žalobkyně ani nenamítá. Soud tedy uzavírá, že platební výměry 26 a 27 byly žalobkyni doručeny, prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a případné pochybení správce daně nemohlo mít v posuzované věci vliv na účinnost doručení těchto platebních výměrů se všemi jeho účinky. Žalobní námitka není důvodná.
95. Soud nepřisvědčil ani námitkám žalobkyně, že žalovaný pochybil, když neprovedl důkaz Auditem EK v ucelené verzi. Soud prostudoval Auditní zprávu, která je součástí správního spisu a zjistil, že dle této zprávy bylo kontrolovaným orgánem Ministerstvo financí, jakožto auditní orgán odpovědný za OP LZZ. Ze strany 2 (obsah) Auditní zprávy je zřejmé, že tato má celkem 43 stran, přičemž součástí správního spisu je Auditní zpráva, která obsahuje pouze strany 1-7 a 13-14. Z obsahu a shrnutí Auditů EK, (tj. ze strany 2 a 3) je zřejmé, že chybějící strany 8-12 se týkaly podrobných zjištění a doporučení v oblasti řízení a kontroly auditního orgánu, přičemž tato zjištění byla shrnuta takto: *„práce auditního orgánu musí být posílena, pokud jde o auditní stopu týkající se auditů a operací a ověřování na místě“*. Strany 15-39 se poté týkaly jiných projektů OP LZZ a příjemců dotací odlišných od žalobkyně. Dle obsahu Auditní zprávy jsou v kapitole s názvem „Zjištění

související s dosažením souladu (strana 39-43) uvedena zjištění Evropské komise týkající se jiných projektů než projektu žalobkyně.

96. Ačkoliv lze dát žalobkyni za pravdu, že ne všechny chybějící strany Auditní zprávy se týkaly jiných projektů a jiných příjemců dotací odlišných od žalobkyně, soud se neztotožnil s jejím tvrzením, že by zbývající strany Auditní zprávy, které nebyly její součástí mohly být pro posuzovanou věc stěžejní, neboť se mohly týkat některé ze skutečností rozhodných pro posouzení, zda došlo či nedošlo ze strany žalobkyně k porušení rozpočtové kázně. Z obsahu Auditů EK je zřejmé, že chybějící strany 8-12 se primárně týkaly kontroly zavedených řídicích a kontrolních systémů u Ministerstva financí a jejich nedostatků a nikoliv pochybení MPSV, tj. poskytovatele dotace, jak se žalobkyně mylně domnívá. Zjištění Evropské komise, že existuje možnost, že veřejná podpora nebyla pro projekt správně stanovena, a že výdaje nebyly vždy přezkoumány tak, jak uvedl auditní orgán ve zprávě, jsou podle shrnutí Auditů EK (viz strana 3) tzv. „zjištěními souvisejícími s dosažením souladu“. Z obsahu auditní zprávy (viz strana 2) je zjevné, že se tato zjištění týkala dvou projektů odlišných od projektu žalobkyně.
97. Soud současně zdůrazňuje, že na přední straně Auditů EK je uvedeno: *„Pro použití pouze v rámci orgánů Evropské unie a jiných úřadů a agentur zřízených na základě Smluv, členskými státy EU a orgány veřejné správy. Šíření na základě vědět jen to nejnutnější. Dokument není určen ke zveřejnění.“* Přístup ke konkrétní informacím uvedeným v auditní zprávě se tedy odvíjel od nezbytné potřeby určité informace vědět. S ohledem na to, že chybějící strany Auditů EK se skutečně netýkaly Projektu žalobkyně, ani z obsahu auditní zprávy nevyplývá, že by obsahovala informace o pochybeních poskytovatele dotace ve vztahu k nastavení Projektu žalobkyně, má soud shodně s žalovaným za to, že předložení ucelené verze Auditů EK žalobkyni, resp. jeho provedení jako důkazu nebylo potřebné a obsah jeho nepředložených částí nemohl mít vliv na rozhodnutí ve věci samé.
98. Soud tedy uzavírá, že neshledal pochybení v postupu správce daně ani žalovaného, kteří si nevyžádali ucelenou verzi auditní zprávy a tuto neprovedli jako důkaz v předmětné věci.
99. Pro úplnost soud podotýká, že správce daně nebyl v projednávané věci nijak vázán tím, že v Auditů EK ve vztahu k Projektu žalobkyně bylo uvedeno, že auditoři mají za to, že výdaje vykázané Evropské komisi v rámci tohoto Projektu by mohly být považovány za nezpůsobilé. Ani samotná skutečnost, že sám poskytovatel uvedl v podnětu k prošetření na podezření na porušení rozpočtové kázně u žalobkyně, že nesrovnalost zjištěnou na základě Auditů EK u Projektu posoudil jako potvrzenou, správce daně nijak nezavazuje. Poskytovatel dotace totiž není tím, kdo závazně určuje, že došlo k porušení rozpočtové kázně, resp. zda byly finanční prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu čerpány oprávněně. Orgánem, který určuje, zda došlo k porušení rozpočtové kázně a tedy i zjišťuje skutečnosti rozhodné pro případné vyměření odvodu za její porušení, je správce daně (rozsudek NSS č. j. 2 Afs 334/2016 – 42, ze dne 10. 5. 2017).
100. Soud tedy shledal žalobu z důvodů již v předchozích bodech tohoto rozsudku uvedených důvodnou, a proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) neboť shledal žalobou napadeného rozhodnutí částečně nepřezkoumatelným a podle § 78 odst. 1 s. ř. s. též nezákonným. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.
101. Výrok II. o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 13 200 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu, dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právní zástupkyně žalobkyně Mgr. Markéty Hlavicové, po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), další podání ve věci - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 900 Kč za tři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky. Pro úplnost soud uvádí, že zastupování žalobkyně advokátkou, Mgr. Markétou Hlavicovou, bylo ukončeno dne 4. 9. 2022, tj. před prvním jednáním ve věci, a pro to soud přiznal náhradu nákladů řízení pouze za úkony právní služby učiněné právní zástupkyní žalobkyně před tímto datem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. 10. 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu